

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.621 van 3 april 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 februari 2008 waarbij de visumaanvraag geweigerd wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DOORSELAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn.

Op 30 juni 2007 huwt verzoeker in Tunesië met mevrouw V.C.I., van Belgische nationaliteit.

Op basis van voormeld huwelijk dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.

Op 1 februari 2008 heeft de procureur des konings te Antwerpen een negatief advies verstrekt nopens de erkenning van de gevolgen van het huwelijk, nu een erkenning zou leiden tot een resultaat dat strijdig is met de openbare orde.

Op 19 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de visumaanvraag geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

Overwegende dat de Belgische Ambassade te Tunis de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam van de heer B.R. (...), geboren op 29/07/1979;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 30/06/2007 met mevrouw V.C. I., geboren op 25/05/1955;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de echtgenote van verzoeker in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

Overwegende de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de kennismaking en het tijdstip van het huwelijksvoornemen. Betrokkenen zouden elkaar volgens mevrouw V.C. (...) in oktober 2005 leren kennen hebben terwijl de heer B. (...) verklaarde dat de eerste kennismaking plaatsvond in mei 2006. Mevrouw V.C. (...) verklaarde bovendien dat in de zomer van 2006 de beslissing tot huwelijk genomen werd terwijl dit volgens de heer B. (...) pas eind 2006 was;

Overwegende dat mevrouw tot oktober 2006 met haar vorige echtgenoot samenwoonde hoewel zij op dat moment reeds trouwplannen met de heer B. (...) gehad zou hebben;

Overwegende dat het feit dat er tussen betrokkenen een leeftijdsverschil van 24 jaar bestaat; Overwegende daarenboven dat het gezien de islamitische tradities en gebruiken eerder uitzonderlijk is dat een jonge man huwt met een oudere, reeds gescheiden dame met drie volwassen kinderen;

Overwegende dat de zeer gebrekkige kennis van de heer B. (...) met betrekking tot de personalia van mevrouw;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Antwerpen in zijn schrijven, dd 01/02/2008 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;

Overwegende dat het Parket meent dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de openbare orde (artikel 21 van de IPR-codex).

Bijgevolg weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen B.R. (...) en V.C.I. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

(...)"

2. Rechtspleging

2.1. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2. Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat op 1 april 2008 een afschrift van het verzoekschrift werd toegestuurd aan de verwerende partij. De verwerende partij stuurt het administratief dossier toe op 18 april 2008, wat niet binnen de vastgestelde termijn is.

Artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn."

Het bepaalde in artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet belemmert in casu niet de behandeling van onderhavig beroep. Voor de behandeling van onderhavig beroep is de bestreden beslissing uiteraard in het geding, maar deze werd door verzoeker zelf neergelegd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende motiveerde. Hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zegt dat de bepaling van artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek niet gerespecteerd wordt. Verzoeker wijst erop dat dit artikel stelt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechterlijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Verzoeker is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoont dat er een geheel van omstandigheden is waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Hij vervolgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet aanhaalt in hoofde van wie er geen intentie zou bestaan een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Verzoeker stelt dat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd en dit omdat mevrouw V.C. gezegd heeft dat ze elkaar in oktober 2005 hebben leren kennen, terwijl hij stelde dat de kennismaking in mei 2006 plaatsvond. Verzoeker wijst erop dat ze elkaar inderdaad in oktober 2005 hebben leren kennen, maar dat slechts in mei 2006 de kennismaking als koppel plaats vond. Hij vervolgt dat er ook tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het tijdstip van huwelijksvoornemen geweest zouden zijn. Verzoeker stelt dienaangaande dat een huwelijk eerst ter sprake kwam in juli 2006 en het koppel zich verloofde op 10 juli 2006. Verzoeker vervolgt dat gezien er zelfs een verlovingsfeest en uitwisseling van ringen was, het duidelijk mag zijn dat beide echtgenoten het wel degelijk eens zijn over deze feiten. Verzoeker wijst erop dat de reden waarom hij sprak over een tijdstip van huwelijksvoornemen eind 2006, is omdat toen de huwelijksdatum werd vastgelegd.

Verzoeker haalt aan dat mevrouw V.C. tot oktober 2006 nog met haar vorige echtgenoot samenwoonde enkel en alleen het gevolg was van haar financiële situatie, dat mevrouw V.C. gedurende 27 jaar niet had gewerkt en enige tijd nodig had om financieel terug onafhankelijk te worden. Verzoeker wijst erop dat dit mevrouw V.C., noch haar ex-echtgenoot verhinderde ondertussen een relatie op te bouwen en hun leven verder te zetten. Verzoeker stelt dat de vorige echtgenoot van mevrouw V.C. op de hoogte was van haar relatie met verzoeker en dat hij zelf op de hoogte was van het feit dat mevrouw V.C. wegens haar financiële situatie gedwongen werd om tijdelijk in hetzelfde huis als haar ex-man te wonen.

Verzoeker poneert dat het feit dat hij een zeer gebrekkige kennis heeft van de personalia van mevrouw V.C. niet correct is. Hij stelt dat hij dagelijks telefonisch contact heeft met zijn vrouw, dat hij haar soms opbelt en dat zij hem soms opbelt. Verzoeker is van mening dat dit duidelijk blijkt uit een overzicht van telefoongesprekken en de facturen van mevrouw V.C. bij zowel Base, Proximus, Belgacom als Telenet. Verzoeker vervolgt dat mevrouw V.C. omwille van financiële moeilijkheden enkel nog telefoonkaarten gebruikt en verwijst naar een kopie van een deel van de telefoonkaarten die mevrouw V.C. reeds gebruikte.

Verzoeker wijst er nog op dat uit verschillende foto's blijkt dat hij en mevrouw V.C. elkaar wel degelijk goed kennen. Zo legt verzoeker via zijn vrouw enkele foto's neer die genomen werden in Bizerte, Tunesië, toen mevrouw V.C. bij hem was om samen Nieuwjaar te vieren en om zijn familie te ontmoeten. Verzoeker verwijst ook naar de vliegtickets van dit bezoek en naar verschillende foto's van deze periode. Onder meer een foto van mevrouw V.C. met de dochter van de broer en schoonzuster, ook een foto van mevrouw V.C. met het zoontje van zijn andere broer. Verzoeker stelt nog dat hij en mevrouw V.C. elkaar niet alleen goed kennen, doch dat mevrouw V.C. ook zijn familie kent en dit reeds van voor het huwelijk.

Concluderend stelt verzoeker dat hij en mevrouw V.C. wel degelijk de intentie hebben om samen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoont dat er een geheel van omstandigheden is waaruit blijkt dat dit niet zo zou zijn, dat bijgevolg de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht schendt door de bestreden beslissing niet afdoende te motiveren.

In de repliekmemoirie stelt verzoeker nog dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoont dat er een geheel van omstandigheden is waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Verzoeker is van mening dat het aanhalen van een reeks feiten op zich geen afdoende motivering uitmaakt en dat uit deze feiten ook zou moeten blijken dat er sprake is van een schijnhuwelijk, wat in casu niet het geval is. Verzoeker benadrukt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aanhaalt in hoofde van wie er geen intentie zou bestaan een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Verzoeker herhaalt gedeeltelijk de feiten zoals opgegeven in zijn inleidend verzoekschrift en stelt dat deze dus als bewezen dienen te worden beschouwd, dat op basis van deze feiten dient geconcludeerd te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich heeft gebaseerd op onvolledige en onjuiste feiten.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek waarin gesteld wordt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, niet gerespecteerd werd.

Waar verzoeker aldus van mening is dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoont dat er een geheel van omstandigheden is waaruit blijkt dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, kan hij niet gevolgd worden nu uit de bestreden beslissing, zoals toegevoegd door verzoeker aan zijn inleidend verzoekschrift, blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een reeks feitelijkheden opsomt waaruit zij concludeert dat zij het afgesloten huwelijk niet kan erkennen, nu artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek niet werd gerespecteerd. De verwerende partij motiveert zelfs uitdrukkelijk dat *'de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd'*, waarna ze de opsomming geeft van de door haar vastgestelde feitelijkheden. De vastgestelde feitelijkheden, die overigens op zich niet worden betwist door verzoeker, vormen een geheel van omstandigheden, zodoende dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk aantoont dat er een geheel van omstandigheden is waaruit blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij niet vermeldt in hoofde van wie er geen intentie zou bestaan, wijst de Raad erop dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek spreekt over *'minstens één van de echtgenoten'*, zodat er dient vastgesteld te worden dat het ontbreken van de intentie bij de één of de ander of bij beiden, er geen sprake is van een huwelijk. De verwerende partij somt in de motivering van de bestreden beslissing een aantal feiten op die een geheel van omstandigheden vormen waaruit zij afleiden dat het huwelijk niet kan erkend worden daar artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek niet gerespecteerd werd. Gezien de door hen gemaakte vaststellingen redelijkerwijs kunnen leiden tot de conclusie dat de intentie kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een

duurzame levensgemeenschap, diende zij niet aan te geven of de intentie ontbrak in hoofde van verzoeker of van zijn echtgenote of van beide.

Verder beperkt verzoeker zich in zijn middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen. Verzoeker betwist de feitelijke vaststellingen niet, doch geeft telkens een a posteriori verklaring voor de vastgestelde ongerijmdheden, zodat hij in wezen zijn beoordeling van de feitelijke vaststellingen in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Waar verzoeker het deel van de motivering van de bestreden beslissing betwist dat stelt dat hij een zeer gebrekkige kennis heeft van de personalia van mevrouw, van mening is dat hij wel degelijk kennis heeft van haar personalia en dat dit blijkt uit het overzicht van telefoongesprekken en facturen van mevrouw V.C. bij telefoonoperatoren, wijst de Raad erop dat de voornoemde stukken die verzoeker naar voren brengt naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift enkel kunnen aantonen dat er zeer regelmatig telefonisch contact was tussen verzoeker en mevrouw V.C., doch kunnen de voorgebrachte stukken geenszins een bewijs zijn dat verzoeker wel degelijk een goede kennis had van de personalia van mevrouw V.C., zodat verzoeker in zijn kritiek niet kan gevolgd worden.

Waar verzoeker nog stelt dat uit de verschillende foto's, meegedeeld naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift, blijkt dat hij en zijn echtgenote elkaar wel degelijk goed kennen, wijst de Raad erop dat foto's makkelijk te manipuleren zijn en niets afdoen aan de feitelijke vaststellingen en de beoordeling hiervan door de verwerende partij.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Verwerende partij kon uit de opgesomde feiten op redelijke wijze concluderen dat de afgifte van het visum type D, gezinshereniging wordt geweigerd daar het huwelijk niet wordt erkend in België.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet verzuimt verzoeker in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is. Trouwens is overeenkomstig artikel 57/6 het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevoegde instantie om te beslissen om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van een EU-onderdaan niet in overweging te nemen. Aldus kan niet ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing, die een weigering van een visumaanvraag op grond van gezinshereniging betreft, het voormelde artikel zou kunnen schenden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.